

Arnhem, 21 september 2025

Lief Nieuws,

Onze jongste eet het liefst alleen elleboogjesmacaroni met een handje geraspte kaas. Om haar toch tot enige variëteit te bewegen, maakte ik noedels klaar.

Na een halve hap schoof ze haar bord van zich af. Ze vond de slierten smaken naar mensenhuid.

Maar ze heeft het in ieder geval geproefd. In elk weekmenu probeer ik iets nieuws te stoppen, in de hoop de kindertongen steeds minder vrees voor het vreemde aan te wennen.

Soms komt mijn vrouw de keuken in, kijkt meewarig naar de pannen en fluistert dan 'moedig hoor'. En ja, na de verplichte hap wordt menig bord verder versmaad. Maar het kost tijd buiten de veilige beperkingen te raken. Dus ik geef het nieuws niet op.

De meeste voornemens in het leven blijven op een stoffige plank ergens in het achterhoofd liggen, ook mijn eigen beperkingen bieden me veiligheid, maar om fris van geest te blijven, stof ik sommige plannen af.

Want wanneer teveel van je meningen stollen gaat je wereld brokkelen – soms moet je jezelf dwingen tot iets nieuws.

Zo oefen ik semitische en cyrillische alfabetten en beleef ik de wonderlijke ervaring hoe langzaam klank in tekens sluipt – alsof ik beeldende kunst leer spreken.

En samen met de oudste zit ik op gitaarles, waarmee ik een dertig jaar oude droom uit de mottenballen trek. Al is de droom met de decennia wat verschrompeld (ik verlang niet langer naar een rocksterrenbestaan), de sensatie met mijn lichaam beweging om te zetten in muziek is iets nieuws voor mij. En dat samen met mijn zoon te delen, geeft me meer voldoening dan roem me ooit had kunnen geven.

Niet al het nieuws is hard, scherp, vol ellende. Je moet er wat moeite voor doen, maar sommig nieuws is constructief,

het zit in proeven, lezen, leren, in beelden en muziek, in altijd blijven spelen.

Ik weet niet of we zo de wereld kunnen redden, maar wel de ziel, misschien.